

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת ואתחנן
שנת תשפ"ו



גליון
קס"ה

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- געשפּעטיגט -

א זכיה צו לערנען מיט קינדער

מחנכים דארפן דאנקען דעם אייבערשטן פאר די זכיה וואס דער אייבערשטער האט זיי געגעבן צו קענען זיין און לערנען מיט אידישע קינדער.

די גאנצע וועלט שטייט אויף דעם לערנען וואס תינוקות של בית רבן לערנען מיט זייערע מחנכים (שבת קיט:). אויך זאגן די הייליגע חכמים (בבא בתרא ח:): אויפן פסוק (דנאל יב, א): "ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד" - "אלו מלמדי תינוקות", אז ווען משיח וועט קומען וועלן די מחנכים שיינען ווי די שטערנס.

אנווייזונגען ווען קינדער שפּעטיגן

עס מאכט זיך זייער אפּט אין א פתה אז קינדער קומען אן שפּעט. וויבאלד דער נאטור פון מחנכים איז אַוועקצושטעלן א שטארקע אַרדענונג און א סדר אין פתה, קען עס זיי זייער שטערן; בפרט אויב מען האט שוין אַנגעהויבן מיט די קינדער א געוויסע פראגראם אדער א לימוד, און אינמיטן קומט א קינד אריין.

דעריבער וועלן מיר מיטן אייבערשטנס הילף דא געבן עטליכע אַנווייזונגען וואס צו טון אין פּעלער ווען קינדער שפּעטיגן.

צום ערשט, איז פּדאי איינצושטעלן אין א מוסד, אז יעדעס קינד וואס קומט אן שפּעט זאל קודם גיין צום אפּיס (פונעם מנהל, סגן מנהל אדער סעקרעטאר) און זאגן די סיבה פארן

זיכער צו מאכן אז דאס קינד זאל פארדעם עסן געהעריג.

אויב דאס קינד ענטפערט אז ער האט נאכנישט געגעסן, אדער אז ער האט בלויז געגעסן עפעס א קלייניקייט און נישט קיין ברויט, מוז מען געבן רשות פארן קינד צו גיין אין עס-זאל עסן ברויט, פדי ער זאל האבן כח פארן טאג. מען דארף זיין זייער פארזיכטיג נישט צו לאזן א קינד הונגען אין פתה; עס טאר נישט זיין אזא זאך.

דריטנס: ווען דאס קינד זעצט זיך שוין אראפ אויפן פלאץ, דארף מען רחמנות האבן אויפן קינד, אים מאכן שפירן זייער אַנגענעם און געבן א גוטן געפיל. מען טאר נישט באזייטיגן דאס קינד, נאר מען דארף אים געהעריג ארייננעמען אין דעם ענין וואס מען לערנט יעצט אין פתה.

קינדער זענען נישט שולדיג פארן שפּעטיגן

אַסאך מחנכים פרובירן נאכצומאכן דאס וואס זיי געדענקען פון ישיבה, אז מען זאגט אַמאל פאר א בחור וואס איז געקומען שפּעט: "דו קענסט צוריק אהיימגיין". דאס איז אפער א גרויסער טעות, ווייל בחורים דארפן טאקע טראגן אן אייגענעם אחריות צו זיין אין צייט, אפער קינדער קענען נאכנישט טראגן קיין אייגענע אחריות אויפצושטיין און ארויפגיין אויפן באס.

קינדער זענען בכלל נישט שולדיג פארן שפּעטיגן; אויב די מאמע איז פארשלאפן, קענען זיי דאך נישט

שפּעטיגן. דער אפּיס זאל האלטן א קשבון אויף יעדן קינד ווען ער קומט און וויפיל מאל עס האט זיך געמאכט אז ער איז געקומען שפּעט. דערנאך זאל דער אפּיס געבן פארן קינד א צעטל צו בארעכטיגן זיין שפּעטיגן, און דאס קינד זאל דאס איבערגעבן פאר זיין מחנה. דאס איז זייער א פארשטענדליכע און ריכטיגע מהלך.

ווען דאס קינד קלאפט שוין אויפן טיר און קומט אריין אין פתה, דארף מען וויסן ווי פאלגנד:

ערשטנס: מען דארף אויפנעמען דאס קינד מיט א שמייכל. פארוואס זאל קומען פארן קינד מען זאל אים מאכן שפירן איבריג אין פתה, אדער אים ווייזן א ברוגז'דיג פנים? דער מחנה ווייסט דאך נישט באמת פארוואס דאס קינד איז געקומען שפּעט; אפּשר האט דאס קינד פארפאסט דעם באס אינדערפרי ווייל ער האט נעכטן געהאט א שמחה, אדער איז אינדערהיים געווען א 'וואכנאכט' - ער האט נישט געקענט שלאפן ווייל די קליינע קינדער האבן געוויינט א גאנצע נאכט.

צווייטנס: מען זאגט פארן קינד ער זאל אויסטון זיין מאנטל און אראפלייגן זיין טאשקע מיט זיינע זאכן. דערנאך מוז מען פרעגן דאס קינד: "דו האסט שוין עפעס געגעסן היינט?" ווייל זייער אסאך מאל ווען א קינד שטייט אויף שפּעט, פארגעסן די עלטערן צו געבן פארן קינד צו עסן; אסאך מאל זוכן זיי דעם שנעלסטן וועג ווי אזוי אים אפצושיקן אין מוסד און זיי פארגעסן

אויף די קינדער א גאנצן טאג; מען דארף האלטן א שטארקע אויפזיכט און א פולע השגחה אויף די קינדער יעדע מינוט פונעם טאג.

איך האב געהערט א מעשה וואס האט פאסירט אין א שולע: א קינד האט זיך עפעס פארמאכט מיט א צווייטן, און די לערערין האט געזאגט פארן קינד: **"דו מוזט ארויסגיין פון פתח"**. דאס קינד איז ארויס פון פתח און זיך באהאלטן אינדרויסן אויפן גאס ביז סוף טאג. די לערערין האט געטראכט צו זיך: 'ברוך השם אז דאס קינד האט זיך ערגעץ באהאלטן, אזוי וועט זי נישט שטערן אין פתח א גאנצן טאג'.

נאכמיטאג ווען דאס קינד איז אהיימגעקומען, האט זי דערציילט פאר איר מאמע אז זי איז געווען א גאנצן טאג אין גאס און זי האט נאך גארנישט געגעסן היינט. די מאמע איז געווארן זייער היסטעריש און זי האט אנגערופן די לערערין פֿרעגן: **"היתכן מען האט געקנס'ט מיין קינד צו שטיין א גאנצן טאג אינדרויסן אין די קעלט אן איר געבן צו עסן?!"** האט די לערערין געענטפערט: **"איך האב איר נישט געהייסן גיין אין גאס, איך האב איר בלויז געהייסן שטיין אינדרויסן פון פתח, און זי איז אליין ארויסגעגאנגען אין גאס"**.

הערנדיג די מעשה האב איך געטראכט צו מיר: די עבירה איז טאקע נאר האלב, ווייל די לערערין האט נישט ארויסגעשיקט דאס קינד אין גאס, אָבער וואס מיינט דאס צו לאזן א קינד אויף הפקר אן וויסן וואו זי געפינט זיך א גאנצן טאג? דאס קינד האט טאקע געטון אן אומרעכט מיטן אַוועקלויפן און זיך באהאלטן, אָבער די לערערין וואלט געדארפט גיין זוכן דאס קינד. א קינד איז דאך נישט גענוג קלוג אליין צו פארשטיין אז קעלט קען זיין א סכנה, און זי קען חלילה פארפרוירן ווערן.

מחנכים זענען אחראי אויף יעדע זאך וואס פאסירט מיט א קינד דורכאויס דעם גאנצן טאג. אויב עס פאסירט חלילה עפעס מיט א קינד, וועט מען באשולדיגן דעם מחנך וואס האט פארנאכלעסיגט זיין ארבעט, (מען רעדט שוין נישט פון

זאלסט אויסטיילן דאס עסן ביי די מסבה, און עס איז שענער אז די אויסטיילער זאל זיין אנגעטון מיט א ספעציעלע קלייד אנדערש פון יעדן! זעט אויס אז דיין מאמע האט דיר פארגעסן צו זאגן". ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (יבמות סה:): **"מותר לו לאדם לשנות בדבר השלום"**, א מענטש מעג טוישן פונעם אמת, פֿדי עס זאל זיין שלום.

פארשטייט זיך אז די לערערין האט אויך אנגערופן די מאמע און דערציילט וואס זי האט געזאגט פאר איר טאכטער, פֿדי די מעשה זאל שטימען ווען דאס קינד וועט אהיימקומען.

די עצה האט געארבעט הפלא ופלא; ווען דאס קינד האט דאס געהערט, איז זי געווארן אויסטערליש פרייליך, איר פנים האט אויפגעשיינט, און זי איז טאקע געווען די הויפט אויסטיילער ביי די מסבה.

אזא מעשה איז א מורא'דיגע ביישפיל ווי אזוי מען דארף אריינלייגן קאפ און הארץ זיך צו רעכענען מיט די געפילן פון קינדער.

ומקבלין דין מן דין

עס איז זייער וויכטיג ווען מחנכים טרעפן זיך אינאיינעם אין 'מחנכים צימער' ביי הפסקה און ביי מיטאג, אז עס זאל זיין 'ומקבלין דין מן דין' - די מחנכים זאלן זיך איבערגעבן איינער פארן צווייטן געדאנקען און עצות ווי אזוי זיי האבן זיך אן עצה געגעבן מיט די קינדער, פֿדי יעדער זאל עס קענען נאכמאכן אין זיין פתח.

מען דארף אָבער אַכטונג געבן נישט צו דערציילן די מעשיות מיט די נעמען פון די קינדער. מען עפנט נישט קיין מחנכים צימער אין א מוסד פֿדי יעדער זאל דארט קענען דערציילן אלע פֿריוואטע מעשיות פון די קינדער, יעדער זאל מיט האלטן וועלכע קינד האט איינגעמאכט אָדער געביסן א צווייטן וכדומה. די אלע זאכן דארפן בלייבן אלס א סוד צווישן די הנהלה און דעם מחנך.

טראגן אחריות אויף די קינדער

מחנכים זענען פאראנטווארטליך

אליין קומען אין חדר אָדער אין שולע. קינדער דארפן האבן איינעם וואס זאל זיי אויפֿוועקן, אַנטון, זאגן: **"א גוטן טאג"**, און זיכער מאכן אז זיי האבן א וועג אַנצוקומען אין מוסד; דאס איז נישט קיין פשוט'ע מעשה.

איז עס דען גערעכט צו קנס'ענען א קינד פארן אַנקומען שפעט, אז ער זאל מוזן בלייבן אין א זייט און גארנישט קענען מיט האלטן?! מען טאר דאס נישט טון!

זיך רעכענען מיט די געפילן פון די קינדער

מחנכים דארפן אריינלייגן קאפ און הארץ אַכטונג צו געבן אויף די געפילן פון די קינדער.

איך האב געהערט א מעשה וואס האט פאסירט ביי אונז אין שולע "בית פיגא"; איך בין געווארן זייער מרגש און איבערגענומען צו הערן די מעשה, און איך האב געדאנקט דעם אייבערשטן אז מיר האבן אַזעלכע געטרייע איינגעשטעלטע אינעם מוסד.

א לערערין פון זעקס יעריגע קינדער האט אנגעגרייט אירע תלמידות אז זאת חנוכה! וועט פארקומען א שיינע מסבה אין פתח, און זי האט געזאגט אז מען דארף קומען אנגעטון שבת'דיג.

שטעלט אייך פאר וואס עס האט פאסירט; אלע קינדער זענען יענעם אינדערפרי אנגעקומען שבת'דיג - אויסער איין קינד וואס איז בטעות אנגעקומען וואכעדיג. דאס קינד איז געווארן זייער פארשעמט און זי האט אנגעהויבן צו וויינען און פארפרין. די לערערין וואלט געקענט זאגן פארן קינד: **"גיי אריין אין פתח, מען וועט שוין זען וואס מען גייט טון"**, אָבער אזוי ווי זי איז זייער הארציג און געטריי פאר די קינדער, האט זי פארשטאנען ווי אזוי דאס קינד שפירט מיט איר קליינעם מח צו זיין אנדערש פון די גאנצע פתח. האט זי זיך אנגערופן צום קינד מיט חכמה: **"אה, נאך א מזל אז דו ביסט אנגעקומען מיט א בלויזע קלייד!"** איך האב היינט אינדערפרי אנגערופן דיין מאמע בעטן אז דו זאלסט קומען אנגעטון מיט א בלויזע קלייד, ווייל איך האב דיר אויסגעקליבן פון די גאנצע פתח אז דו

דעם אז די רעגירונג באאמטע קענען צומאל באשטראפן מיט תפיסה, דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

צווייטנס, ווען עס קומט די צייט פון מיטאג, וואלט די לערערין געדארפט צוריק רופן דאס קינד און איר געבן צו עסן. מען טאר נישט קנס'ענען א קינד מיטן נישט געבן צו עסן.

דער מחנה קנס'עט זיך אליין

עס קען אמאל פאסירן אז א מחנה וויל קנס'ענען א קינד, אבער ער כאפט זיך נישט אז אנשטאט צו קנס'ענען דאס

דארף דאך אנקומען קיין בארא פארק. דו קענסט אים נישט איבערלאזן אין תלמוד תורה ביז מארגן, אדער וועסטו אים דארפן באזונדער אפטרעגן קיין בארא פארק, אדער וועסטו דארפן ווארטן עטליכע שעה ביז די מאמע וועט אים קומען אפנעמען. קומט אויס אז דו האסט זיך אליין געקנס'עט, ווייל דו וועסט בלייבן פאנומען מיטן קינד נאך אפאר שעה... ענדערש רעד נאכאמאל צום קינד און בעט דעם אייבערשטן אז דאס קינד זאל איינזיצן, און אלעס וועט ווערן מסודר.

קינד - קנס'עט ער זיך אליין... איינער וואס איז געווען געשטעלט אהיימצופירן די קינדער פון אונזער תלמוד תורה "היכל הקודש", פון וויליאמסבורג קיין בארא פארק, האט מיר איין טאג דערציילט אז איין קינד דרייט ממש איבער דורכאויס דעם גאנצן וועג אהיים, און ער טראכט אים צו קנס'ענען אז ער וועט אים איבערלאזן אין תלמוד תורה. האב איך אים געפרעגט: וואס גייט זיין נאכדעם וואס דו וועסט אים נישט מיט נעמען? דו האסט פאר אים אן אנדערע וועג אהיים? דאס קינד



בריון פון חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פארוואס צאלט מען אזוי ווייניג פאר א מלמד?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, איך בין שוין א מלמד א שיינע פאר יאר, איך האב ברוך השם א גרויסע משפחה מיט קינדער, אבער איך פארדין נישט גענוג צו דעקן דעם חדש, איך באקום ממש ווי מען באצאלט פאר א ביליגער ארבעטער אויף די גאס. פאר יעדע זאך פארשטייט מען אז מען דארף צאלן נארמאל, אויסער פאר א מלמד וואס טוט די שווערסטע ארבעט, זיצן אין א קלאס מיט לעבעדיגע קינדער א גאנצן טאג און אויסהאלטן יעדן קינד'ס שוועריקייטן.

איך פארשטיי אז די מוסד וואו איך בין איינגעשטעלט האט נישט קיין געלט צו באצאלן מער, אבער איך קען נישט פארשטיין ווען איך זע מענטשן צאלן נישט די שכל למוד אדער דינגען זיך מיט די פרייז ווען אין די זעלבע צייט וועלן זיי איינקויפן וואס זיי דארפן פאר זייער באקוועמליכקייט און אויסגעבן געלט אויף זאכן וואס זענען נישט באמת וויכטיג, און נאר ווען עס קומט צו שכל למוד, וואס איז באמת די וויכטיגסטע זאך פאר א מענטש, זוכט מען צו שפארן.

אויך טוט מיר זייער וויי ווען איך הער אסאך מאל מענטשן זאגן אז א מלמד ווערט א מלמד ווייל ער טויג נישט אויף קיין שום אנדערע זאך, ווען דער אמת איז אז א

אנשטאט צו באקומען אנערקענונג פון די עלטערן אויף די שווערע ארבעט - האט מען גאר טענות וכו'; דאס נעמט ארויס די כח פונעם מלמד.

איך בין אויך געווען א מלמד, איך פארשטיי דין זייער גוט; מיט דעם אלעם בעט איך דיר זייער זאלסט זיך שטארקן. געדענק, מען ארבעט פארן אייבערשטן, מען ארבעט נישט פאר קיינעם אנדערש, און אויבן אין הימל ווערט אוועקגעלייגט די שווערע ארבעט און פלאג, עס איז אנגעגרייט א גרויסער שכל פאר מלמדים.

ווער נישט צעבראכן ווען דו הערסט ווי מענטשן רעדן אויף מלמדים, ליידער זענען דא אזעלכע וואס טארן נישט זיין קיין מלמדים. מוהרא"ש דערציילט, עס איז געקומען אמאל א איד צו רבי מאיר שפירא זכר צדיק לברכה זיך דורכרעדן מיט אים, דער איד איז געווען א שוחט און מען האט אים אפגעזאגט פון די שחיטה, און ער האט זיך געוואלט שוואל עצה זיין וועלכע פרנסה ער זאל נעמען. רבי מאיר האט אים געפרעגט וואס ער טראכט צו טון, האט דער איד געזאגט אז ער האט געקלערט אז אזוי ווי ער האט נישט קיין פרנסה, זאל ער ווערן א מלמד. האט אים רבי מאיר געזאגט: "אז דו האסט נישט

מלמד איז סאך א שווערערע און אסאך מער א קאמפליצירטע ארבעט פון רוב אנדערע זאכן, און צו זיין א גוטער מלמד פאדערט זייער אסאך כח, מוח און געדולד, און צום סוף פארשטייט אפילו נישט די עלטערן וואס דער מלמד טוט פאר זייער קינד, און פאר די קלענסטע זאך וואס זיי מיינען אז מען האט נישט גוט געטון וועט מען שוין רופן אנשרייען און פארהאלטן, ווען עס איז נישט מעגליך זיי מסביר צו זיין וואס איז פארגעגאנגען פינקטליך.

איך קען ניצן חזוק אויף דעם.

י"ש כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת וישלח, י"א כסליו, שנת תשפ"ב לפקד קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

נישטא קיין ווערטער ארויסצופרענגען דאס גרויסקייט פון א גוטער מלמד, ווי גרויס זיינע זכותים זענען; אלע תורה און תפלה וואס די תלמידים גייען לערנען און דאווענען זייער גאנץ לעבן - גייט אויפן זכות פונעם מלמד.

ליידער זענען מענטשן מזלזל אין מלמדים, מען שעצט נישט זייער ארבעט; דאס טוט זייער וויי, בפרט ווען מען ארבעט ביטער שווער מיט א קינד און



געקענט שחט'ן אקסן, ציגן און הינער, וועסטו יעצט גיין שחט'ן קינדער?!" ער האט אים געווארנט ער זאל זיך נישט דערוואגן צו זיין א מלמד.

מוהרא"ש זאגט: "מען זעט אן אינטערעסאנטע זאך, אין יעדע פרנסה וואס א מענטש וויל זיך אריינלאזן, דארף ער זיך קודם לערנען די פאך און ערשט נאכדעם קען ער אנהייבן צו ארבעטן מיט דעם. עס זענען דא פאכן וואס מען קען זיך גרינגער לערנען, און עס זענען דא פאכן וואס זענען שווערער און נעמען לענגער זיך צו לערנען. צום ביישפיל, ווען איינער וויל ווערן א דאקטער דארף ער גיין לערנען און שטודירן פאר לאנגע יארן ביז ער קען זיך דערלערנען און קענען גוט דעם פאך. און אפילו קלענערע פאכן דארף מען זיך אויך לערנען קודם, איינער וויל ארבעטן מיט עלעקטריק דארף ער זיך דאס אויסלערנען קודם, אויב נישט וועט ער זיך עלעקטערעזירן חס ושלום; איינער וויל זיין א פעניטער, א סטאלער, אדער סיי וואס, דארף ער קודם וויסן אויב ער טויג דערצו, ער דארף קענען דעם פאך, ער דארף ליב האבן דעם פאך. און פארשטייט זיך אז קיינער וועט נישט אויפנעמען א פאכמאן צו טון פאר אים אן ארבעט אויב יענער האט נישט קיין אנונג ווי אזוי מען טוט עס, אבער עס איז דא איין פאך וואס איז אן אויסנאם, דאס איז ווען איינער וויל ווערן א מלמד. עס זענען טאקע דא אסאך גוטע מלמדים, עס איז אבער געווארן אזוי איינגעפירט אז ווער עס האט נישט קיין פרנסה, ער איז א שלימזל און ער טויגט צו גארנישט

- דער ווערט א מלמד. דאס איז זייער מאדנע, פארוואס פינקט ביי דעם פאך קוקט מען גארנישט אויף דעם מענטש איידער מען נעמט אים אויף אלס מלמד צו זען אויב ער טויגט טאקע צו דעם פאך אדער נישט? שטעלט אייך פאר אז איינער האט נישט קיין פרנסה און ער איז מחליט אז אזוי ווי ער האט נישט וואס צו טון וועט ער ווערן א דאקטער... דאס איז דאך ממש רציחה, ער וועט הרגענען מענטשן רעכטס און לינקס רחמנא ליצלן".

פארשטייט זיך אז דאס מיינט מען נישט די גוטע מלמדים; אן ערליכער מלמד, א מלמד וואס געבט אכטונג אויף זיינע קינדער - דער איז זייער חשוב אויבן אין הימל. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא ח:): אויפן פסוק (דניאל יב, א): "ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד", אלו מלמדי תינוקות של בית רבן - די מלמדים וואס לערנען תורה מיט אידישע קינדער, זייער שכל איז אזוי פיל און אזוי גרויס ווי די שטערנס אין הימל; ווען מען קוקט ארויף אין הימל זעט מען די געוואלדיגע נפלאות הבורא, די גרויסקייט פונעם אייבערשטן וואס האט באשאפן אזויפיל ביליאנען שטערן. און דאס וואס מען זעט מיט די אויגן איז נאך גארנישט קעגן דעם וואס מען זעט קוקנדיג מיט א ספעציעלע פארגרעסערונג גלאז [טעלעסקאפ]. עס איז דאך ממש נישט מעגליך צו ציילן די פילע ביליאנען שטערן וואס דער אייבערשטער האט באשאפן, און ער האט זיי אלע געגעבן א נאמען, זאגן די הייליגע חכמים זכרונם לברכה אז אזוי ווי מען קען נישט ציילן די שטערנס

אין הימל, אזוי קען מען נישט ציילן און אפשאצן די געוואלדיגע שכל וואס ווארט אפ פאר א מלמד וואס געבט זיך אפ מיט קינדער ווי עס דארף צו זיין און לערנט מיט זיי תורה.

דאס וואס דו קרעכצט אז דו האסט נישט קיין געלט; מיינ נישט אז דער וואס ארבעט ערגעץ אנדערש - האט מער געלט פון דיר, יעדער מוטשעט זיך, יעדער וויינט; דער חילוק איז נאר, מיט וואס מוטשעט מען זיך? "אנו צמלים והם צמלים, אנו צמלים ומקבלים שכל", מיר מוטשען זיך מיט טייערע אידישע נשמות, אידישע קינדער, דעם אייבערשטנס קינדער; מיר בויען אויף דעם קומענדיגן דור פון כלל ישראל, "והם צמלים ואינם מקבלים שכל", און אנדערע מוטשען זיך און עס בלייבט גארנישט פון דעם.

שטארק זיך מיט דיין הייליגע ארבעט.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת ויצא שנת תשפ"ב)



חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועבנטליך דעם גליין, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

חינוך יומי אימעיל chinuchgilyon@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חינוך יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080

בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370